

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra SLÆGTEN

Citation: Wied, Gustav: "Slægten. 1967", i Wied, Gustav: *Slægten. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied06val-shoot-idm140460779529952/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Slægten. 1967

— Træt! Naa, det maa jeg sige! De er galant! Og af hvad er De saa træt, om jeg maa spørge?

— Af dette evige ét og det samme! Af dette evige Slagsmaal med sig selv og andre!

Baronessen smilte.

— Præstens Gerning kaldes jo dog ellers Fredens Gerning! sagde hun.

— Kaldes! Kaldes! vrængede Mascani, og hans Øjne flammede — Gud „kaldes“ ogsaa algod, alkærlig og albarmhjertig . . . Og Alsludder er det hele!

— Men Hr. Pastor dog!

— Han piner og han plager mig! sagde Præsten haardt — Led os ikke i Fristelse, staar der! Og han bestiller ikke andet! Han møder frem med Fordringer, som jeg ikke kan indfri! Han lægger Byrder paa mig, som jeg ikke kan bære! Vilde det ene Menneske kræve af det andet det, *han* kræver af os, vilde vi blive dømte fra Ære, Liv og Gods!

— Jeg forstaar ikke . . . De, en Herrens Tjener? sagde Baronessen forvirret.

— Undertiden fristes jeg til, vedblev Præsten uden at høre paa hendes Bemærkning — Undertiden fristes jeg til, naar jeg staar foran „Herrens“ Alter eller paa Prædikestolen, at raabe ud over Menigheden med min naturlige Stemme, at det er Løgn alt sammen, det jeg staar og bawler frem med min fedeste Søndagsrøst! Ak, mine kære Brødre og Søstre, vrængede han pludselig snøvlede op med himmelvendte Øjne — hvorfor ere I genstridige mod Herren? Hvorfor vilde I ikke kaste eder i hans alkærlige Faderfavn, som staar hver angrende Synder aaben? Han, som har givet sin Søn, den Enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv! . . . Isch! alt det samme som den første den bedste Hjulmand og Skorstensfejer, naar han er en Smule lettunget, kan plapre os efter!

Baronessen var standset og stirrede forfærdet Præsten op i Ansigtet. Hun vidste ikke, om det var Alvor, dette, eller en lidt vel hasarderet Spøg. Sin Arm havde hun trukket ud af hans; og hun saa' sig om for at søge Hjælp.

Men de var kommet langt forud for det øvrige Selskab